Tizedik üzenet

Az egy új embernek mint Isten remekművének Teremtője

Igeolvasmány: 1Móz 1,26; Ef 2,10. 14-16; 4,22-24

I. Isten szándéka az ember megteremtésével az volt, hogy legyen egy testületi embere kifejezni Őt és képviselni Őt – 1Móz 1,26; Ef 2,15:

A. Isten az embert a saját képére teremtette az Ő kifejeződéséért, és odaadta az uralmát az embernek, hogy az ember képviselje Őt, és így foglalkozzon az Ő ellenségével – 1Móz 1,26.

B. A gyülekezet mint az új ember az új teremtésben Isten képét hordozza Isten kifejeződéséért, és Isten ellensége ellen harcol Isten királyságáért – Kol 3,10-11; Ef 2,15; 4,24; 6,10-11.

C. Ami megoszlott és szétszóródott az óemberben, az helyre van állítva az új emberben – 1Móz 11,5-9; Csel 2,5-12; Kol 3,10-11.

II. Az új ember mint Istennek a költeménye, a remekműve, Krisztus halála révén és az Ő feltámadásában teremtetett – Ef 2,10. 15-16:

A. Gondos figyelmet kell fordítanunk két kifejezésre a 15. versben [angol ford.]: *az Ő hústestében* és *Önmagában* :

1. „Az Ő hústestében" Krisztus minden negatív dolognak a világegyetemben véget vetett: a Sátánnak, az ördögnek, Isten ellenségének (Héb 2,14); a bűnnek (Róm 8,3; Jn 1,29); a bukott ember hústestének (Gal 5,24); a világnak, a kozmosznak, a Sátán gonosz rendszerének (Jn 12,31); az óember által képviselt régi teremtésnek (Róm 6,6); és a törvény szétválasztó rendeleteinek [Károli: tételeinek] (Ef 2,15).
2. „Önmagában" mint a tartományban, elemben és esszenciában Krisztus a zsidókat és a pogányokat egy új emberré teremtette:
   a. Krisztus nemcsak az egy új embernek, a gyülekezetnek, a Teremtője, hanem a tartomány is, amelyben, és az elem és esszencia is, amellyel az új ember teremtetett.
   b. Krisztus az egy új embernek maga az eleme és esszenciája, Isten isteni természetét egy entitássá téve az emberséggel – vö. Kol 3,10-11.

B. Az új ember teremtésekor először a természeti emberünket Krisztus megfeszítette, majd az óemberünk „keresztülhúzása" révén Krisztus átadta belénk az isteni elemet, amivel azt okozta, hogy Isten munkájának remekművévé, a világegyetem egy teljesen új tételévé, Isten új találmányává, lettünk – Róm 6,6; 2Kor 5,17:

1. A *mestermű* [Károli: alkotás] görögül *poiema*, aminek a jelentése: „valami, amit költeményként írtak vagy fogalmaztak meg."
2. Nemcsak egy költői írást tekinthetünk költeménynek, hanem bármilyen műalkotást is, amely kifejezi az alkotó bölcsességét és tervezését.
3. Mi, a gyülekezet, Isten munkájának remekműve, Isten végtelen bölcsességét és isteni tervezését kifejező költemény vagyunk; a gyülekezet mindannak Isten általi bölcs kiállítása, ami Krisztus – Ef 3,10-11.
4. Krisztus bölcsességgé lett nekünk Istentől három létfontosságú dologként Isten megmentő munkájában – 1Kor 1,30:
   a. Ő a mi igazságosságunk (a múltunkért), amely által Isten megigazított minket, hogy újjászülethessünk a szellemünkben az isteni élet befogadásához – Róm 5,18; 8,10.
   b. Ő a megszentelődésünk (a jelenünkért), amely által megszentelődünk a lelkünkben (átformálódunk az értelmünkben, érzelmünkben és akaratunkban) az Ő isteni életével – 6,19. 22.
   c. Ő a megváltásunk (a jövőnkért), vagyis a testünk megváltása, amely által el fogunk változni a testünkben az Ő isteni életével, hogy miénk legyen az Ő dicsőséges hasonlatossága – 8,23; Fil 3,21.

5. Istentől van az, hogy mi részt veszünk egy ilyen teljes és tökéletes megmentésben, amely az egész lényünket – szellemünket, lelkünket és testünket – organikusan eggyé teszi Krisztussal, hogy Őt mindenné tegye a számunkra, és minket mindannak bölcs kiállításává tegyen, ami Krisztus.

III. A kereszten Krisztus megteremtette Önmagában az új embert azáltal, hogy eltörölte az Ő hústestében a parancsolatok rendeletekben való törvényét, a közbevetett választófalat – Ef 2,14b-15a:

A. A törvény, amelyről a 15. versben szó van, nem az erkölcsi parancsolatok törvénye, hanem a rituális parancsolatok törvénye, például rendeletek a körülmetélésről, a szombat megtartásáról és bizonyos ételek fogyasztásáról.

B. A rendeletek az életvitel és imádat formái vagy módjai, amelyek ellenségeskedést és szakadást keltenek:

1. A kereszten Krisztus eltörölte az életvitellel és imádattal kapcsolatos összes szabályozást, azokat a szabályozásokat, amelyek megosztották a nemzeteket – 15. vers; Kol 2,14.
2. Bábel idejétől kezdve az emberiséget megosztották az életvitel és imádat módjaira vonatkozó rendeletek; Isten ökonómiájában a gyülekezeti életben le kell győznünk Bábelt – 1Móz 11,1-9:
   a. Krisztusnak kéne az egyedüli forrásunknak lennie; a hátterünkből, kultúránkból vagy nemzetiségünkből semminek sem szabadna megengednünk, hogy a forrásunk legyen – vö. Kol 3,10-11.
   b. A világi emberek a kulturális különbségeket a presztízs forrásának tekintik, de Krisztusban mi levetettük ezt a presztízst; most az egyedüli presztízsünk Krisztus és a valódi egység.
   c. Ha hajlandóak vagyunk elengedni a kulturális büszkeségünket, akkor lehetséges lesz az Úr számára, hogy meglegyen a helyénvaló gyülekezeti élete – Ef 4,22-24.

IV. Az egy új emberért és az egy új emberben meg kell engednünk Krisztus békességének, hogy uralkodjon a szíveinkben – 2,14a. 15b; Kol 3,12-15; 2,14-18; Róm 5,1; Mt 18,21-35:

A. Az *uralkodik* szónak megfelelő görög kifejezést úgy is lehet fordítani, hogy „döntőbíráskodik", „elnököl" vagy „trónra emeltetik mint egy minden felett uralkodó és mindenről döntő személy"; Krisztus uralkodó békessége a szíveinkben megszünteti a panaszunkat bárki ellen – Kol 3,13-15.

B. Gyakran tudatában vagyunk három félnek a bensőnkben: egy pozitív félnek, egy negatív félnek és egy semleges félnek; így szükség van belső uralkodásra, hogy az rendezze a vitát a bensőnkben:

1. Amikor érzékeljük, hogy különböző felek a lényünkben vitatkoznak vagy veszekednek, helyet kell adnunk Krisztus elnökölő békességének, és meg kell engednünk, hogy ez a békesség, amely az új ember egysége, uralkodjon a bensőnkben, és hozza meg a végső döntést.
2. Félre kell tennünk az álláspontunkat, a felfogásunkat, és hallgatnunk kell a bensőnkben lakozó Bíró szavára.

C. Ha megengedjük Krisztus békességének, hogy uralkodjon a szíveinkben, akkor ez a békesség minden vitát el fog rendezni közöttünk; békességünk lesz Istennel függőlegesen és a szentekkel vízszintesen:

1. Krisztus békességének uralkodása révén a problémáink megoldódnak, és megszűnik a szentek közötti súrlódás; ekkor a gyülekezeti élet megmarad édességben, és az új ember gyakorlati módon fenntartatik.
2. Krisztus békességének uralkodása azt jelenti, hogy Krisztus munkálkodik a bensőnkben, hogy gyakorolja az uralmát felettünk, hogy Ő szólja az utolsó szót, és hogy Ő hozza meg a végső döntést – vö. Ésa 9,6-7.

3. Ha Krisztus trónra emelt békességének uralkodása alatt maradunk, akkor nem fogunk megsérteni másokat, vagy nem fogunk kárt okozni nekik; hanem az Úr kegyelme által és az Ő békességével élettel fogunk szolgálni másoknak.
4. Ennek a békességnek össze kéne kötnie minden hívőt, és az egyesítő kötelékké kéne válnia – Ef 4,3.

V. Az egy új emberben Krisztus minden tag, és minden tagban van – Kol 3,10-11:

A. A Krisztus, aki bennünk lakozik, az egy új ember alkotórésze – 1,27; 3,11:
1. Mivel Krisztus az új ember minden tagja, nincs lehetőség, nincs hely, semmilyen természeti személy (semmilyen faj, nemzetiség, kultúra vagy társadalmi rang) számára az új emberben – 10-11. vers.
2. Nem számít, hogy miféle ember vagyunk, ami az egy új embert illeti, mindannyian senkik vagyunk.
3. Az egy új emberben csak egyetlen személy van – a mindent tartalmazó Krisztus – 2,17; 3,4. 11.

B. Az új emberért mindannyiunknak Krisztust kell a személyünkként vennünk – Ef 2,15; 3,17:
1. Krisztus Testeként a gyülekezetnek Krisztusra mint az életére van szüksége; az egy új emberként a gyülekezetnek Krisztusra mint a személyére van szüksége.
2. Krisztus mindannyiunkban benne van egyetlen személyként; ennélfogva mindannyiunknak csak egyetlen személyünk van – Gal 2,20; Ef 3,17.
3. Az egy új ember gyakorlati létezéséért az óember totális személyét félre kell tenni, és az új személyünk által kell élnünk – Róm 6,6; Gal 2,20; Ef 4,22-24; 3,17:
   a. Az új emberben folytatott életet kell élnünk úgy, hogy Krisztust vesszük a személyünknek, Ővele mint azzal a Személlyel, aki minden döntést meghoz bennünk.
   b. Mihelyt meglátjuk, hogy az egy új ember része vagyunk, nem leszünk képesek pusztán magunktól eldönteni dolgokat.
   c. Meg kell látnunk, hogy egy testületi Test és egy testületi új ember vagyunk, és azt hogy az életvitelünk (személyünk) és a haladásunk (életünk) egyaránt testületi – 1Kor 12,12; Róm 12,4-5.
4. Fontolóra kell vennünk az Efézus 2,15-ben szereplő *egy új ember* kifejezést a Róma 15,6-ban lévő *egy száj* és az 1Korinthus 1,10-ben lévő *egyképpen szóljatok* kifejezésekkel együtt:
   a. A múltban túl sok száj volt, mert túl sok személy volt.
   b. *Egy szívvel* [angol: egyetértésben] és *egy szájjal* (Róm 15,6) azt jelenti, hogy habár sokan vagyunk, és mind beszélünk, mind „egyképpen" szólunk (1Kor 1,10).
   c. Habár sokan vagyunk, és sok helyről jövünk, mindannyiunknak egy szájunk van, és mind egyképpen szólunk; ez azért van így, mert mindannyian az egy új ember vagyunk úgy, hogy csak egyetlen személyünk van – Ef 2,15; 4,22-24; 3,17; Róm 15,6; 1Kor 1,10.

© 2024 Living Stream Ministry